

Ririro

Een Valentijnscadeau voor de prinses

Er was eens een kleine Prins, die heel graag een Valentijnscadeautje wilde geven aan de kleine Prinses van het buurland. Ze was dan ook een hele mooi Prinses, met een lach zo stralend als haar gouden haren en een liefde zo diep als haar blauwe ogen.

“Wat zal ik de Prinses voor Valentijnsdag geven?” vroeg de Prins. “Een hart, uwe hoogheid, niets anders dan een hart volstaat!” antwoordde een wijze man op het hof. “Een liefdevol hart, uwe hoogheid, niets anders dan een liefdevol hart volstaat”, zeiden de dames op het hof. “Een onbetaalbaar hart, uwe hoogheid, niets anders dan een onbetaalbaar hart volstaat”, zei de raadsman van het hof.

Dus ging de Prins op zoek naar een mooi en onbetaalbaar hart om aan de kleine Prinses te geven voor Valentijnsdag. Hij wist alleen niet waar hij het hart kon vinden. Niet veel later, kwam hij bij een juwelier vol met kostbare en mooie juwelen. Er waren oorbellen, kettingen en armbanden van zilver en goud, een set robijnen, saffieren, smaragden en diamanten.

“Dit is de juiste plek om een Valentijnscadeau te vinden voor de kleine Prinses”, dacht de Prins en hij koos een diamanten hart en hing dat aan een gouden ketting, zodat de Prinses het om haar nek kon dragen.

De Prins gaf de juwelier een zak goud en liep, met het diamanten hart in zijn hand, de winkel uit. Maar bij de deur stopte hij en keek naar het hart. Het diamant straalde niet langer, maar was mat geworden. Hij vroeg zich af wat er aan de hand was. Toen herinnerde hij zich wat de raadsman had gezegd. Het was niet het juiste cadeau voor de Prinses, want het was niet onbetaalbaar. Hij had het namelijk met een zak goud gekocht. Dus gaf de Prins het cadeau terug aan de juwelier en liep verder.

Na een tijdje kwam de Prins bij een bakkerij. De vitrines waren gevuld met overheerlijke zoetigheden, taartjes met jam, aardbeiencakes, ijstaartjes en muffins. In de etalage van de winkel zag hij een gigantische taart in de vorm van een hart. De taart was rijkelijk versierd en zag er prachtig uit.

“Dit is de juiste plek om een Valentijnscadeau voor de kleine Prinses te vinden!” dacht de Prins en hij wees naar de grote taart in de vorm van een hart in de etalage. “Hoeveel kost die taart?” vroeg hij aan de bakker. “Ah, die taart is niet te koop!” antwoordde de bakker. “Ik heb het als decoratie gemaakt voor Valentijnsdag, maar ik doe de taart graag cadeau, uwe hoogheid.”

De Prins was verheugd, bedankte de bakker en wandelde met de taart uit de winkel. “Dit moet het juiste cadeau zijn, want ik kon het niet kopen”, dacht hij in zichzelf. Toen liet de

Prins de taart bijna vallen. De taart was namelijk zo zwaar geworden, dat hij hem niet meer kon tillen. Hij vroeg zich af wat er aan de hand was. Toen herinnerde hij zich, dat dit niet het juiste cadeau voor de Prinses kon zijn, omdat een hart wat je op kunt eten, niet liefdevol is. Dus gaf de Prins de taart weer terug aan de bakker en liep verder.

Hij liep kilometers en kilometers voordat hij langs de weg een vogelverkoper tegenkwam. De man had kleine, gouden en felgekleurde vogels in groene kooitjes. Allen zongen uit volle borst, maar één vogel zong zo zuiver en teder dat het de Prins betoverde. Het bleek een klein duifje dat schichtig in de hoek van zijn kooi zat. De Prins vond het de mooiste duif die hij ooit had gezien, wit als sneeuw met roodroze voeten. “Hoe komt het dat, dat vogeltje zoveel mooier zingt dan de anderen?” vroeg de Prins, wijzend naar de kleine, witte duif.

De vogelverkoper glimlachte: “Dat komt door haar hart”, zei hij. “Alle andere vogels zingen in de zonneschijn, maar kijk”, en de vogelverkoper hield het kooitje van de duif omhoog, “zij is blind. Zij zingt in het donker met haar liefdevol hart.”

“Mag ik haar van u kopen?” vroeg de Prins. “Ik zou het graag als Valentijnscadeau aan de kleine Prinses geven. “O, ik zal haar aan u geven”, zei de vogelverkoper. “Er zijn weinig mensen die voor een blind vogeltje willen zorgen.”

Maar de kleine Prinses deed dat met liefde. Zij vond de kleine, witte duif het allerbeste Valentijnscadeau. Ze hing het kooitje op de mooiste plek in de tuin en nodigde de Prins vaak uit om samen met haar naar de zang van de duif te luisteren.